

Jihočeský region a dudácká kultura

Dudy jsou hudebním nástrojem, který spojuje lidi různých kultur i pradávných věků, prošly k nám dosud neznámými cestami od místa svého zrodu, měly mnohá poslání, sloužily králům i žebrákům, těšily osamělé pastýře i obecenstvo koncertních sálů a rozlehlých amfiteátrů. Snad vždy a všude měly onen zvláštní dar a schopnost rozdávat radost, rozveselovat, těšit i povzbuzovat.

Josef Režný

**„Což o tanec, voják má podle toho podešve.
Jen kdyby při něm ty zlořečené dudy nebyly.“**

„I co tě napadá – my tu držíme na dudy.“

To je poctivá staročeská muzika“

*Dialog rychtáře Koděry (J. Vojta) a vojáka Šavličky
(J. Bek), Strakonický dudák, 1955, rež. Karel Steklý*

**Kde není muzika,
tam duše naříká,
tam je neveselo,
tam je truchlivo.**

**Chtěla bych dvůr pestrý,
kde znějí orchestry
pěkně naveselo,
žádné truchlivo.**

**Kdyby se v komnatách
běhoun jak hrom natáh.
A na něm akrobati
začali kejklovati**

**Kdyby nám v paláci
pištěli dudáci.
To by se krásně žilo,
to by byl ráj**

*Princezny jsou na draka, 1980, rež. Jiří Adamec,
hudba: Zdeněk Svěrák & Jaroslav Uhlíř*

